

ledes. Deraf følger da ogsaa, at der kan ikke tilflyde Universitetet noget af disse Midler til aarligt Forbrug, uden forsaavidt det bevilges paa Finantsloven. Det er ogsaa klart, derom ere vi alle, tror jeg jeg kan sige, fuldstændig enige. Nu kommer jeg da til Spørgsmaalet om, hvori bestaar da egentlig Uenigheden? Det ærede Medlem udtalte, at denne Uenighed var saa forunderlig lille, og saaledes kan man jo betragte den, men jeg vil dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at, naar han vender denne Bemærkning mod dem, som ville bevare Universitetets Midler, kan den med ligesaa god Føie vendes mod det ærede Medlem selv; thi er Sagen saa vidunderlig lille, hvorfor vil man da fra den anden Side holde saa haardt paa den. Dette, at den er saa forunderlig lille, er altsaa ikke det, som kan være det Afgjørende; thi det kan vendes mod begge Parter paa lige Maade. Det ærede Medlem følte ogsaa aabenbart Trang til at komme til en anden Grund, just fordi denne er saa forunderlig lille, og just fordi den kan vendes til begge Sider. Det ærede Medlem yttrede da, at det var en Mistillid til den almindelige Valgret, som havde tilfølgelse, at man holdt paa at bevare Universitetets Midler. Det ærede Medlem kom, efterat han først havde udtalt dette i sit Foredrag, tilbage dertil med nogle endnu tydeligere Uttringer. Han mente, at Ønsket om at bevare Universitetets Midler stammede derfra, at der muligvis kunde komme et Folkething, som vilde negte de nødvendige Midler. Altsaa af den Grund vil man bevare Universitetets Formue. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke ret har sammenholdt sin Hovedbetragtning med den følgende Betragtning, sin Hovedbetragtning, at Universitetets Midler er Statsmidler, og at Sntet kan tages deraf uden den lovgivende Magts Bevilling; thi naar man fastholder det, er det jo ganske ligegyldigt, om man har Midler eller ikke, forsaavidt disse ikke blive bevilgede til Anvendelse gennem Lovgivningsmagten. Det kan ikke nytte noget, at Universitetet har nok saa store Midler, naar det ikke gennem Lovgivningsmagten kan faae Tilladelse til at bruge dem. Det er jo klart. Altsaa er der slet Sntet i dette Moment, som kan forklare det Ønske, man finder hos Andre om at bevare Universitetets Midler. Thi vil den lovgivende Magt ikke bevilge dem, kan Universitetet ikke faae Nytte af sine store Midler. Dette Moment kan altsaa ikke fastholdes, den Grund hos Modstanderne af det ærede Medlem duer ikke. Nu skal jeg da forsøge at gjøre det klart, hvorledes jeg idetmindste betragter Sagen, og der er

Andre, der betragte den paa samme Maade, som jeg betragter den. Grunden for mig er slet ingen Mistillid til den lovgivende Magt; jeg veed nemlig meget godt, at bevilger den lovgivende Magt ikke Midlerne, faar Universitetet dem ikke. Det er derimod for mig og for Mange med mig, tør jeg sige, en Pietetsfag, hvorom der er Tale. Det er vor Følelse imod, at de Midler, som fra Fortiden have været henlagte til Universitetets Benyttelse, til at opretholde dette, til at styrke Vidensskaben i Danmark, skulle fortaeres til det daglige Forbrug, nu da Universitetets Udgifter ere stegne saaledes, at det ikke længere kan opretholdes ved sine aarlige Indtægter, uden at det faar Tilskud; noget Tilskud har det jo allerede faaet. Jeg siger altsaa, at det er vor Følelse imod, at man vil bruge disse Midler paa denne Maade. Jeg skal gjerne indrømme, at var det meget trange Tider for Statens Finanser, kunde det maaske have en vis Betydning, hvis Universitetet havde overflødige Midler, af hvilke dets Udgifter kunde afholdes; men dette Moment lægger jeg for mit Bedkommende og jeg tror Ingen nogen væsentlig Vægt paa. Hovedsagen er den: Det er vor Følelse imod, at man vil handle med Universitetet paa den Maade, man nu tænker, og saa siger jeg: Hvorfor vil man da nu krænke den Følelse? Naar det nu er et varmt Ønske hos Andre at bevare disse Midler, naar det for dem er en Følelsesfag, hvorfor vil man da krænke denne Følelse? Svar nu derpaa. Det vil være mig kjært at modtage et Svar. Nu har jeg gjort Rede for, hvilke mine Motiver ere til at ønske Formuen bevaret; nu er det det ærede Medlems Tour at gjøre Rede for, af hvilke Grunde han vil have den forbrugt til det almindelige Behov.

Madsen: Det har glædet mig at høre, at det ærede Medlem, der nu satte sig, er enigt med mig i, hvad jeg saade med Hensyn til Kommunitetet, og i lige Maade med min Hovedbetragtning angaaende Universitetet, men hans sidste Udtalelse giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Jeg skal begynde med at give ham Svar paa det Spørgsmaal, han stillede til mig. Han udtalte nemlig som sin Grund til at bevare Universitetsformuens Integritet en Pietetsfølelse og spurgte, hvorfor man nu vilde krænke denne Følelse. Jeg kan forstaa, at der er Noget i den Grund, dersom man brugte Universitetsformuen til andre Diemed, end den oprindelig er henlagt og bestemt til, men derom er der jo ikke i fjerneste Maade Tale. Universitetsformuen bliver jo helt og